

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 2. września 1913.

Treść: (№ 170—172.) 170. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wążkotorowej kolejki od ulicy Sprudelstrasse na górę Dreikreuzberg w Karlsbadzie. — 171. Rozporządzenie, dotyczące egzaminu dla techniczno-lasowej służby zabudowania potoków górskich. — 172. Obwieszczenie, dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Schalkhof do poświadczania wywozu towarów przewozowych.

170.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 19. sierpnia 1913, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wążkotorowej kolejki od ulicy Sprudelstrasse na górę Dreikreuzberg w Karlsbadzie.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami i c. i k. Ministerstwem wojny gminie miasta Karlsbadu koncesję na budowę i utrzymanie w ruchu elektrycznej wążkotorowej kolejki od ulicy Sprudelstrasse na górę Dreikreuzberg w Karlsbadzie pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzysta koncesjonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. względnie XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

Czas uwolnień, przewidzianych w artykule X. ustawy powyższej, oznacza się na lat 25.

§ 2.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie kolei najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny przynajmniej w czasie od dnia 1. maja do 30. września każdego roku.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonaryuszka na żądanie Rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacji pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei nadaje się koncesjonaryuszce prawo wyłączenia według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

§ 4.

Przy budowie koncesjonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winna koncesjonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do

istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 5.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem parku wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i rzeczywistej straty na kursie, wynikłej ewentualnie przy gromadzeniu kapitału, nie wolno wliczać w kapitał zadnych dalszych wydatków.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszta do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez Rząd.

§ 6.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przyznawać prawo wolnej jazdy na kolei podoficerom i ordonansom, będącym kaźdocześnie w służbie.

Bliższe warunki w tym względzie należy ułożyć w porozumieniu z właściwymi władzami wojskowemi.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 7.

Urzednicy państwowi, funkcyonaryusze i sludzy, którzy korzystają z kolei wskutek polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei,

albo w celu strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub z względów skarbowych i wykazują się urzędowymi certyfikatami, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla ich legitymacyi, muszą być przewożeni bezpłatnie.

§ 8.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przewozić pocztę, oraz funkcyonaryuszy zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te jak również za inne świadczenia na cele zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka domagać się odpowiedniego wynagrodzenia, które będzie ustalone drogą układu.

Korespondencye, odnoszące się do zarządu kolejki, a wymieniane między dyrekcją lub zarządztwem przedsiębiorstwa kolejki i jej podwładnymi organami albo przez organa te między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy zakładu kolejowego.

§ 9.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zabezpieczenie swych funkcyonaryuszy na wypadek niezdolności do pracy i na starość, oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie nakładającej na koncesyonaryuszkę przynajmniej takie same obowiązki, jak zakład wspomnianego związku.

To zaopatrzenie należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryuszka miała obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy wozów, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby. Statut kasy pensyjnej oraz wszelkie jego zmiany podlegają zatwierdzeniu Ministerstwa kolei żelaznych.

§ 10.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana dostarczać na żądanie Ministerstwa kolei żelaznych w czasie właściwym wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 11.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli nie dopełniono zobowiązań co do rozpoczęcia i ukończenia budowy, oraz otwarcia ruchu, określonych w § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 12.

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia Rządu nie wolno koncesyonaryuszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samej na rachunek obcy.

§ 13.

Rządowi wolno będzie uczynić zezwolenie na utrzymywanie koncesyonowanej kolei w ruchu na rachunek innej osoby prócz gminy miasta Karlsbadu zależnem od warunku, aby skrócono odpowiednio termin 25letni, ustanowiony w przytoczonym w § 1. artykule X., względnie w artykule XXXII., ustęp 3. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, oraz 90letni czas trwania koncesyi, oznaczony w § 11., ustęp 1., i zastrzedz sobie prawo wykupna i przypadku pod warunkami, które będą w takim razie bliżej określone.

§ 14.

Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie aby je usunięto.

§ 15.

Rząd zastrzega sobie prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych koncesyą, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Forster wlr.

171.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 21. sierpnia 1913, dotyczące egzaminu dla techniczno-lasowej służby zabudowania potoków górskich.

§ 1.

Do uzyskania posady połączonej z pewną klasą rangi w służbie zabudowania potoków górskich wymaga się złożenia egzaminu, unormowanego w dalszym ciągu.

§ 2.

Celem dopuszczenia do składania tego egzaminu należy wykazać:

Złożenie trzech teoretycznych egzaminów państwowych dla studyum gospodarstwa lasowego w akademii ziemiaństwa, złożenie z postępem co najmniej dostatecznym egzaminu z zabudowania potoków górskich łącznie z odbyciem należących doń ćwiczeń konstrukcyjnych, zaś po upływie roku szkolnego 1913/14 złożenie z postępem co najmniej dostatecznym egzaminu z „ogólnego budownictwa wodnego“, wreszcie zadawa'nijące praktyczne zatrudnienie co najmniej przez dwa lata w służbie zabudowania potoków górskich. Czy i w jakim zakresie można policzyć do przepisane go dwuletniego zatrudnienia praktycznego praktykę budowniczą, odbytą w jakiejś innej publicznej lub prywatnej służbie, zależy w każdym poszczególnym przypadku od decyzji Ministerstwa rolnictwa.

Egzamin odbywa się w Ministerstwie rolnictwa; podania o dopuszczenie do egzaminu, zaopatrzone w załączniki, należy wnosić w drodze służbowej.

Równocześnie z załatwieniem podań zawiadamia się kandydatów, którzy odpowiadają warunkom dopuszczenia, o terminie egzaminu.

§ 3.

Kandydaci winni w zwięzłym piśmie przedstawić, prowadzonym w ciągu swego służbowego zatrudnienia, opisać swe praktyczne zajęcia i przedstawić przytem w poszczególnych krótkich rozprawach także swoje spostrzeżenia co do szczególnych zdarzeń, jakoteż co do gospodarczych i kulturalnych stosunków na ich polach pracy, tudzież uzupełnić odnośnie wywody odpowiednimi załącznikami rysunkowymi.

Elaborat ten, który należy przedłożyć wraz z prośbą o dopuszczenie do egzaminu, powinien być opatrzony potwierdzeniem bezpośredniego przelozonego kandydata, o które tenże winien starać się

co 6 miesięcy, oraz w razie przeniesień przy każdorazowym zwolnieniu ze służby.

§ 4.

Komisya egzaminacyjna składa się z naczelnika departamentu technicznego dla zabudowania potoków górskich lub z jego zastępcy w charakterze przewodniczącego, oraz z dwóch komisarzy egzaminacyjnych, z których jeden ma należeć do stanu techników lasowych służby zabudowania potoków górskich, zaś drugi do stanu urzędników prawnych Ministerstwa rolnictwa.

Dla każdego komisarza egzaminacyjnego należy ustanowić zastępcę.

Obydwoh komisarzy egzaminacyjnych, tudzież zastępców, wstępujących w razie przeszkody w ich miejsce, powołuje co roku Minister rolnictwa na wniosek przewodniczącego.

Wykluczeni od współdziałania przy egzaminie są członkowie lub zastępcy, którzy pozostają z kandydatem w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa.

§ 5.

W dniu podanym w dekreście dopuszczenia winni kandydaci przedstawić się przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej, przedkładając zawiadomienie o dopuszczeniu i odebrać dalsze wskazówki co do rozpoczęcia się pisemnych egzaminów i porządku kolejnego ustnych.

§ 6.

Egzamin, przy którym należy zwrócić przedewszystkiem uwagę na stronę praktyczną, obejmuje:

- a) zabudowanie potoków górskich i lawin, jakoteż przedmioty techniczne, pozostające z tem w związku;
- b) nauki zasadnicze, potrzebne celem ocenienia i regulowania stosunków gospodarstwa leśnego, a dotyczące uprawy leśnej, ochrony lasu, używania lasu, urządzenia lasu i obliczania jego wartości, tudzież znajomość geologii, ziemioznawstwa i meteorologii, potrzebnych w służbie zabudowań;
- c) ustawy, dotyczące popierania kultury krajowej w zakresie budownictwa wodnego oraz zarządzeń w celu nieszkodliwego odprowadzania wód górskich; ustawę lasową, prawo wodne i prawo rybołówstwa, ustawy o operacjach agrarnych, jakoteż o ochronie gór, głównie z uwzględnieniem ustawodawstwa tego kraju, w którym kandydat jest zatrudniony w czasie przypuszczenia do egzaminu; postanowienia prawa prywatnego, tyjące się posiadania,

własności, wywłaszczenia, prawa zastawu, służebności, umów, wynagrodzenia szkody, zasiedzenia i przedawnienia; zasadnicze wiadomości o podatkach bezpośrednich, postanowienia o ewidencji katastru podatku gruntowego, przepisy o stemplach i należytościach od dokumentów prawnych, poświadczeń odbioru i rachunków; przepisy o księgach gruntowych i ich wewnętrznem urządzeniu;

ustawy, dotyczące ubezpieczenia robotników na wypadek choroby i od nieszczęśliwych wypadków, tudzież rozporządzenia, wydane celem wykonania tych ustaw, postanowienia przemysłowe i policyi bezpieczeństwa co do wytwarzania materiałów wybuchowych, ich przechowywania, opakowywania, transportu, sprzedaży, używania i niszczenia, przepisy, obowiązujące co do eksploatacyi kamieniołomów, piaskowni i szutrowisk, przepisy, dotyczące oddawania państwowych dostaw i robót;

instrukcje i rozporządzenia, obowiązujące dla służby zabudowania potoków górskich zasadnicze przepisy o służbie lasowej administracyi politycznej, tudzież zasady ogólne organizacyi państwowych i autonomicznych władz administracyjnych i sądów, wreszcie przepisy, dotyczące upoważnień organów, ustanowionych dla ochrony kultury krajowej.

§ 7.

Egzamin obejmuje część pisemną i część ustną.

Przy egzaminie pisemnym wymaga się rozwiązania po jednym pytaniu z przedmiotów technicznych (§ 6 a), przyrodniczo-lasowych (§ 6 b) i prawniczo-administracyjnych (§ 6 c); przy egzaminie pisemnym mogą kandydaci posługiwać się tylko tymi środkami pomocniczymi, które komisya odda im do dyspozycyi lub na których użycie wyraźnie zezwoli.

Przyrządy, potrzebne do prac rysunkowych (narząd rysunkowy, podziałkę itd.), winni kandydaci przynieść ze sobą.

Z każdej grupy przedmiotów przygotowuje się trzy pytania, z których przed rozpoczęciem wypracowań pisemnych zostanie jedno w każdej grupie wybrane i przez przewodniczącego odczytane.

Komisya oznacza czas, przeznaczony na odpowiedź na każde pytanie.

Gotowe prace należy oddać bezpośrednio po ich ukończeniu komisarzowi egzaminacyjnemu,

sprawującemu nadzór nad wypracowaniami. Po upływie czasu, przeznaczonego na odpowiedź na każde pytanie, odbiera się od kandydatów zadania także wtedy, jeżeli nie można było ich ukończyć. Kandydat winien podpisać wszystkie zadania, które oddał. Egzamin ustny, do którego przeznacza się kandydatów według porządku alfabetycznego, odbywa się publicznie.

Czas egzaminu wynosi dla każdego kandydata dwie godziny.

§ 8.

Elaborat, wypracowany w ciągu praktyki po myśli § 3. niniejszego rozporządzenia, pisemne prace egzaminacyjne oraz wynik egzaminu ustnego z przedmiotów technicznych, § 6 a i b, ocenia i cenzuruje komisarz egzaminacyjny dla przedmiotów technicznych i przewodniczący, zaś wynik pisemnego i ustnego egzaminu z przedmiotów prawniczo-administracyjnych, § 6 c, komisarz egzaminacyjny, ustanowiony dla tej grupy przedmiotów, oraz przewodniczący.

Komisja egzaminacyjna winna zaraz po ukończeniu ustnego egzaminu uchwalić na posiedzeniu niejawnym na podstawie poszczególnych cenzur, czy kandydat zdał egzamin z postępem „bardzo dobrym“, „dobrym“ lub „dostatecznym“, czy też w razie nie wystarczającego wyniku należy mu polecić powtórzenie egzaminu albo powtórzenie jednej części egzaminu według podziału na grupy przedmiotów § 6 a i b, względnie c, po odbyciu dalszej praktyki, której czas należy oznaczyć.

Uchwała komisji egzaminacyjnej zapada większością głosów a przewodniczący zawiadamia o niej bezzwłocznie kandydata.

Kandydatowi wystawia się z odbycia egzaminu urzędowe świadectwo z uwidocznieniem postępu.

Powtórzenie egzaminu albo jednej części tegoż należy uchwalić w razie niedostatecznego wyniku egzaminów z obu grup przedmiotów, względnie z jednej z nich. W obu wypadkach dopuszczalne jest powtórzenie najwyżej dwa razy. O nowym terminie egzaminu zawiadamia się kandydata w drodze pisemnej.

§ 9.

W protokole, który należy prowadzić z przebiegu egzaminu, należy podać szczególne spostrzeżenia, poczynione przy egzaminie, tudzież uwidocznienie przy każdym kandydacie poszczególne cenzury członków komisji co do każdego operatu pisemnego i co do egzaminów ustnych, tudzież wyniki z tych cenzur notę ostateczną. Protokół, podpisany przez wszystkich komisarzy egzaminacyjnych, winien przewodniczący przedłożyć zwięzłemu sprawozdaniem Ministrowi rolnictwa, dołączając prace egzaminacyjne i wszystkie inne dokumenty, odnoszące się do egzaminu.

§ 10.

Kandydat nie niszcza żadnej należytości z powodu składania egzaminu, określonego powyższymi przepisami.

§ 11.

Członkowie komisji egzaminacyjnej otrzymują przez czas trwania egzaminu takse, którą oznacza się dla przewodniczącego w kwocie 20 K, dla każdego komisarza egzaminacyjnego w kwocie 10 K dziennie. Komisarze egzaminacyjni, nie mieszkający w Wiedniu, mają nadto prawo do zwrotu normalnych kosztów podróży i do poboru dyet.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Zenker wlr.

172.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. sierpnia 1913,

dotyczące upoważnienia Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Schalkhof do poświadczania wywozu towarów przewozowych.

Upoważnia się Urząd celny poboczny II. klasy w Schalkhof do poświadczania wywozu towarów przewozowych.

Zaleski wlr.

